

Straatracers in Vlaanderen: plankgas naar af

Eind januari stierf een tiener in een straatrace op de Gentse binnenring toen zijn Mercedes cabrio aan het slippen ging. De race vond plaats op klaarlichte dag; de jongen had twee weken zijn rijbewijs. Kort daarvoor waren al jongelui omgekomen bij straatraces in Charleroi en Doornik. Hebben wegpiraten, bedwelmend door de geur van verschroeid rubber, de grens van de roekeloosheid bereikt? Of is er gewoon te weinig ruimte voor het oprukkende legertje van tuners, low riders en dragsteracers? Humo hoolde zijn opgevoerde Opel Mantra van stal en ging in een wolk van decibels op onderzoek: het is niet al chroom wat blinkt.

Het was, beweren buurtbewoners, een scène uit 'Rebel without a Cause'. De chicken run - James Dean en zijn tegenspeler Correy Allen stormen, aangevuurd door hun vriendinnetjes, in hun auto's op het ravijn af en stellen elkaars zenuwen op de proef: wie springt er het laatst uit? Zoiets moet zich afgelopen zomer op de Oppenweg in Wolvertem hebben afgespeeld, toen twee racende wagens in de dorpskom afstoven op de engte van het marktplein, waar vier straten elkaar kruisen. Russische roulette, maar het liep gelukkig beter af dan in de film. Net voor de eerste vluchtheuvel, waar een verkeersbord staat ('Maximum veer-

tig kilometer per uur'), verloor één chauffeur de controle over het stuur. Hij schoot de hoogte in, kwam met gillende remmen neer en suiste tegen de kerkhofmuur. Het houwwallige muurtje verkrumelde en de Toyota Celica kwam pas tot stilstand tegen de dichtstbijgelegen graven. De chauffeur was snel weer bij zijn positieven. Hij gooide zijn verkreukelde wagen in zijn achteruit, en scheurde de weg voor het oog van de toegesnelde buurtbewoners - zijn racende metgezel, die netjes had gewacht, achterna. Maar de Toyota had bij de aanrijding zijn nummerbord verloren, en de chauffeur was snel gevonden.

'De chauffeur woont in Wolvertem,' zegt burgemeester Roger Heyvaert (VLD). 'En de andere racer ook.'

De burgervader vertelt het met zichtbare tegenzin. De afgelopen jaren zijn te veel snelheidsduivels op zijn grondgebied uit de bocht gegaan. De sloop van de kerkhofmuur is geen alleenstaand geval. 'We kunnen alleen maar gelukkig zijn dat die slippende wagen geen toevallige voorbijgangers heeft meegeleurd. Het was een zomeravond, het schemerde, op zo'n moment lopen er nog kinderen op straat.'

Heyvaert verklaarde onmiddellijk na het ongeval dat dergelijke races wel vaker voorkomen in Wolvertem: op de A12, de oude verbindingsweg tussen Brussel en Antwerpen, zouden waaghalsen in fijngetunede bolides geregeld om het hardst rijden op de stroken zonder flitspalen. Maar ook elders in de gemeente kon je als argeloze chauffeur maar beter niet op het verkeerde tijdstip komen aanzetten. Vanuit zijn woning wijst Heyvaert naar

de iets verderop gelegen Veilingbaan, een brede oplopende weg die, aan de andere kant van de helling, op een rotonde eindigt. Het geloei van motoren heeft de burgemeester meermaals uit zijn slaap gehouden. 'Ze reden om het hardst, naast elkaar, en de rotonde was het keerpunt.'

Heyvaert heeft de politie opdracht gegeven te patrouilleren. Sindsdien, zegt hij, is de rust weergekeerd. Maar de racers op heterdaad betrappen is onbegonnen werk - het korps heeft ook nog ander werk.

ROGER HEYVAERT « Ik weet niet precies hoe ik ze moet bestrijden, maar ik heb alvast vijf nieuwe flitspalen besteld. In bloembakken en andere obstakels geloof ik niet; die veroorzaken meer problemen dan ze oplossen. Het enige wat ik kan doen, is: die kerels persoonlijk aanspreken. Ik leef dicht bij mijn mensen, ik weet wie ze zijn. Ik roep ze bij me, lees ze de levieten. Ook de politie laat ik op ze inpraten. Hopelijk heeft dat effect, en gaat het die jonge gasten dagen dat ze ook met het

leven van anderen spelen. Dat ze zichzelf willen doodrijden, tot daaraan toe. Maar ze mogen onder geen beding het leven van derden in gevaar brengen.»

De burgemeester, nog altijd een verdienstelijk wielrenner, schudt het hoofd. Vroeger wilde hij zich ook met anderen meten: op de fiets, bij hoge uitzondering ook met de vuisten - de onbezonnenheid van de jeugd. Maar zoals die twee racers op de Oppemweg? Nee, dat tart elke verbeelding. 'Dat is,' zegt Heyvaert, overschakelend naar zijn Brabants dialect, 'met de volet af rijden' - met de rolluiken naar beneden.

Nu, hij wil ook niet dramatiseren. In de jaren negentig staken jongelui in het holst van de nacht, ter hoogte van dancing Carré, gehlinddoekt de A12 over. Dat was minstens zo gevaarlijk.

Illegale races

Enkele uren later staat de racer van de Oppemweg te bijlarten in

Buurtbewoners spreken dat laatste tegen. De Witte haalt zijn schouders op. 'Hou er nu maar over op: ik ben genoeg gestraft. De politierechter heeft mijn rijbewijs voor twee weken ingetrokken, en me veroordeeld tot een boete van 1.650 euro plus de kosten voor het herstel van het muurtje. De burgemeester beweert dat ik nog eens 25.000 euro zal mogen betalen. Aan werkuren, zeker? Ik kan het ook niet helpen dat de arbeiders van de gemeente zo traag zijn.'

De race van De Witte was, naar alle waarschijnlijkheid, een ingeving van het moment. Het gebeurt wel vaker dat chauffeurs zich geroepen voelen om, als een verkeerslicht op groen springt, zo snel mogelijk op te trekken. Of zich, klevend aan elkaars bumper, met elkaar te meten op de snelweg. Maar er zijn ook georganiseerde races, legale én illegale, over vierhonderd meter. Straatracen komen oorspronkelijk uit Amerika, waar twee wa-

Alle motoren zijn opgevoerd. **RACER 1** « Dat is niet gevaarlijk, nee. Ik heb nog nooit een ongeval meegemaakt. Het is simpel: vierhonderd meter rechtdoor rijden. Of je dat nu tegen zestig of honderd zestig kilometer per uur doet, blijft hetzelfde. Als je dat niet kunt, heb je geen recht op een rijbewijs.

» Wel gevaarlijk zijn die kleine opgevoerde wagentjes zonder aangepaste remmen. Ik heb één keer meegemaakt dat een opgefokte Renault Clio, een vliegmacchien, na een raee niet meer kon stoppen en het decor in ging. Dat komt ervan, als je remmen niet geschikt zijn voor hoge snelheden. Maar: met aangepaste remmen kom je niet door de autokeuring. Dat is het probleem, zie je. Veel mensen hebben hun racewagen ook in het dagelijkse leven nodig; ze kunnen de remmen niet aanpassen.»

Een racer uit Brabant haalt zijn schouders op. Hij rijdt ook

deelnemer. En soms gaat het om nog meer.

RACER 1 « Op een dag zit ik in het café. Een klant met een splinternieuwe Mercedes 220 CDI komt me uitdagen. 'We racen om de papieren,' zegt hij, 'de verliezer staat zijn auto af.' Ik neem de uitdaging aan. 'Goed,' zeg ik, 'ik ben er klaar voor.' Uiteindelijk heeft de cafébaas ons tegengehouden. Hij wist wat er onder de motorkap van mijn oude BMW zit. Ik had zeker gewonnen.»

'Af en toe wordt er om de papieren gereden,' zegt Racer 1, die aangeeft uit het circuit te zullen stappen. Het is hem stilaan te kostelijk. En de politie kijkt al maar scherper toe. 'Als je betrapt wordt, ben je je rijbewijs kwijt. Dat kan ik me niet veroorloven.'

RACER 2 « Laatst hadden we met zestig auto's afgesproken bij een afrit van de E314. Daarna ging het in colonne naar de achterkant van Tessenderlo Chemie. Twee sprints hebben we gereden.

'Je gaat ervan uit: ik ben sneller dan de dood'

café De Sportschuur. Een bleke jongen van twintig, de blonde haren strak naar achteren gekamd. De Witte staat niet te springen om een interview. Er is al te veel onzin over hem geschreven. Het was geen race, zegt hij, dat ziet de burgemeester helemaal verkeerd.

De Witte heeft ook, onmiddellijk na het ongeval, aan de politie verklaard dat niet hij, maar zijn vader aan het stuur zat.

DE WITTE « Ik was die bewuste dag niet in mijn element: ik had net te horen gekregen dat ik weer maanden niet zou kunnen voetballen: mijn kruisband was over. Dat kwam heel hard aan. Ik had al genoeg blessures gehad. Enfin, ik heb wat gedronken, en ik heb te hard gereden: 80 kilometer per uur, niet méér. Maar ik ging slippen, en ik had net mijn auto weer onder controle toen ik over die vluchtheuvel ging: ik kwam slecht neer, en ik ben tegen dat muurtje geknald. Dat is alles. Het was géén race. Die andere gast reed honderd meter achter me.»

gens elkaar uitdaagden om de afstand tussen twee verkeerslichten zo snel mogelijk af te leggen - *quarter mile races*. Vandaar; vierhonderd meter.

Illegale straatracen worden in België niet lang van tevoren gepland. Racers melden via gsm, sms of chat dat ze elkaar even later op een afgelegen parking zullen treffen. Van daaruit gaat het dan naar de plek van bestemming: een industrieterrein of een onafgewerkte weg - enfin, een strook asfalt met weinig kans op tegenliggers.

Een Limburger, die om voor de hand liggende redenen anoniem wil blijven, vertelt dat hij meestal in de industriezone van Sint-Truiden of Tongeren racet. 'We bellen elkaar 's avonds laat: 'Over een halfuur ter plaatse', en dan staan we daar.'

Meestal zijn het twee wagens die, vierhonderd meter lang, om het snelst optrekken - kleine en grote wagens. Dat is spannend, zegt hij. 'Ik heb zelf een BMW, maar je weet nooit wat er bij zo'n Fordje onder de motorkap steekt.'

overdag met zijn racewagen; een grotere remmenkit is geen punt. Racer 2: 'Je stopt de mannen van de autokeuring wat geld toe, en het is gergeld. Daar moet je niet moeilijk over doen. Wij rijden ook met te grote uitlaten die te veel lawaai maken en te veel vervuilen. Daar knijpen ze ook een oogje voor dicht.'

Rijden om de papieren

Racer 1 gaat ook wel eens *rausen* op Duitse snelwegen, die vier rijstroeken hebben, en waar de activiteit niet wordt verstoord door de aanwezigheid van flitspalen. In Duitsland geldt geen snelheidsbeperking. 'Iedereen wil weleens zien hoeveel het beestje kan. In mijn geval is dat: 235 kilometer per uur.'

Racen in eigen land doet hij voor de eer. Aan wedstrijden met inzet doet hij in principe niet mee, dat is te link. Racer 1 heeft bouwplannen, en dan kun je elke euro goed gebruiken. Hij heeft weet van sprints met tweehonderd vijftig euro inzet per

Toen sloot de politie ons met tien wagens in, gelukkig ben ik via een veldwegje kunnen ontsnappen. Met zoveel mensen racen is om problemen vragen.»

Racer 1 neemt ook deel aan wettelijke straatracen in zowel Vlaanderen als Wallonië. Het gaat hem om de desnelheid, zegt hij, niet om de kick van het verbodenc. Maar beide circuits lopen in elkaar over: 'Je ziet dezelfde mensen terug in het legale en illegale circuit.'

'Alleen,' zegt Racer 2, 'moet je al over een sterke motor beschikken om in het illegale circuit stand te houden. Daar bestaan namelijk geen onderscheiden categorieën: iedereen racet er tegen iedereen, diesel tegen benzine, kleine tegen grote motor. Als je geen motor met minstens 150 PK hebt, kun je beter wegblijven.'

De organisator van de grootste legale straatracen in Vlaanderen is Rohnny Budenaers. Zeven races heeft zijn bedrijf ABC Events op de teller staan, zonder dat er ooit brokken van kwamen. ▶

Straatracers in Vlaanderen

► Als je spreekt met Budenaers, een warmbloedige Truenaar, vliegen de verwijzingen naar veiligheidsvoorschriften je om de oren. Op zijn evenementen heeft hij een reddingsteam met een dokter, een verpleger en brandweertuig *stand-by*. Dat kan ook niet anders: het gaat om te veel mensen. Afgelopen zomer daagden bijna vijftienduizend toeschouwers op voor de straatraces op het militaire vliegveld van Brustem.

Duizend mensen stelden hun uitgebouwde wagens tentoon op een *static show* van chroom, spoilers en met Gucci-leer overtrokken kuipzeteltjes. Driehonderd mensen schoven urenlang, in de blakende hitte, aan voor zeven à acht sprintjes over vierhonderd meter. 'En dan heb ik er nog tientallen moeten weigeren,' zegt Budenaers. 'Maar te veel is te veel.' Weer begint hij over de *security* die de clowns eruit gooit die, tegen alle afspraken in, buiten de racebaan toch harder dan tien kilometer per uur rijden. En dat hij geen bijzitters van minder dan achttien duldt. Budenaers: 'Maar je moet wakker blijven: mensen proberen altijd. Aan de start hebben we al *kinderen* achter het stuur vandaan gehaald.'

Els Herck, de blonde vrouw van Rohnny, spreekt met veel warmte over 'het tuningvolk'. Ze komen aan, zegt ze, en ze beginnen gelijk hun auto te poetsen. 'Ze hebben allemaal een spons, een emmer en een kruik water bij zich.' En als de auto schoon is, wordt hij van onder tot boven opgeblonden. Voor de meesten is een raceshow een gelegenheid om hun auto te laten zien. Die mensen, zegt ze, *zijn* hun auto.

Budenaers: 'Als er een kras op hun auto komt, betekent dat: onmiddellijk spuiten. Een auto met een kras *kan* niet.'

Lachgas geblazen

De burgemeester van Sint-Truiden, Ludwig Vandenhove (SP.A), die Budenaers de toestemming verleent om zijn evenementen te organiseren, staat er nog altijd van versteld hoe ver de liefde van de racers voor hun voertuigen strekt. Vorige week nog maakte hij, achter de scher-

Rohnny Budenaers, organisator van de grootste legale straatraces in Vlaanderen: 'Aan de start hebben we al kinderen achter het stuur vandaan gehaald.'

men van het Eén-programma 'Ombudsman', kennis met Pink Danny. 'Een schrijver - maakt elke dag lange uren voor zijn vrouw, zijn kind en zijn *nege* wagens. Daar huurt hij zelfs een loods voor.'

Vandenhove noemt tuning 'een subcultuur'. In tegenstelling tot zijn partijgenoot Dylan Casaer, die elke straatrace - legaal of illegaal - wil verbieden, heeft Vandenhove het over regels en afspraken: racen kan als het veilig gebeurt. Laat de racers, voor twintig euro per dag, plezier beleven. 'Deze mensen,' aldus Vandenhove, 'zijn niet in de grote maatschappelijke ontwikkelingen geïnteresseerd. Politiek staat ver van hen af. Als je hun hobby afneemt, zullen ze zich nog meer van je afkeren. Een verbod heeft geen zin; het voedt de antipolitiek.'

Els Herck noemt het tuningvolk ook 'kampeervolk'. Als ze hun auto hebben gepoetst, klappen ze hun stoeltjes en tafel open, richten ze een barbecue aan, en liggen ze een godganse dag in de zon te genieten van hun *Playstation*. Als het even kan, slapen ze 's nachts in hun caravan naast het circuit. 'Die

mensen gaan niet met vakantie, ze steken al hun geld in hun auto's.'

ROHNNY BUDENAERS « De racers rijden tegen de tijd. Daar is het hen om te doen, niet om winnen of verliezen. Ze willen met hun wagen vierhonderd meter afleggen in achttien of zeventien seconden of nog minder. Als ze hun record met één honderdste van een seconde verbeteren, stralen ze. Dat is voor hen de bevestiging dat ze goed bezig zijn. In de winter sleutelen ze aan hun wagen om in de zomer een ietsje harder te kunnen rijden. Dat is hun kick.»

Maar het mooiste, moet Rohnny toegeven, blijft David die Goliath verlaat. Hij heeft ooit in een Seat Ibiza 1900 Diesel een BMW 730 geklopt, en daarover vertelt hij nog altijd in geuren en kleuren.

Je kunt, zegt hij, het vermogen van een motor op verschillende manieren opdrijven: je kunt er enkele turbo's aan toevoegen; je kunt 'm *chiptunen*, de sturing van de motor herprogrammeren waardoor hij veel krachtiger wordt; en je kunt ook lachgas inspuiten. Budenaers: 'Als je lachgas injecteert, krijg

je er van het ene op het andere moment 130 à 140 PK bij. Dat geeft een *schok* in je rug.'

Lachgas is populair bij de racers die het zich kunnen veroorloven. Want: als je een keer of tien lachgas gebruikt, is je motor om zeep. 'Het is echt iets voor gasten die racen met een tweedehands.'

'Of voor gasten die geld te veel hebben,' corrigeert zijn vrouw.

'Dat is juist,' zegt Budenaers. 'Die heb je ook.'

De snelste wagens in Brustem kosten handenvol geld: *dragsters* - vederlichte wagentjes, aangedreven door methanol, die in zes seconden vierhonderd kilometer per uur halen over het met warme lijn bestreken tarmac. Als dragsters over de streep flitsen, floepen er parachutes uit: anders is er geen stoppen aan.

Danny Bellio is de enige Vlaming die met een dragster racet, in binnen- en buitenland. Hij voelt er zich, naar eigen zeggen, veiliger in dan in 'een personenwagen op de openbare weg'. Maar momenteel is zijn wagen niet meer dan een skelet, verontschuldigt hij zich, een chassis en een stel buizen. Hij bereidt zich, sleutelend aan zijn holide, voor op het komende seizoen. 'Als ik in mijn kooi met 2500 PK zit,' zegt hij, 'denk ik aan niks. Dan is er niks meer behalve die auto en ikzelf. De wereld bestaat niet meer.'

Danny's gevoel van snelheid is niet te vergelijken met wat racers in hun opgefokte wagentjes voelen. 'Probeer het je voor te stellen: in één seconde tijd haal je honderd kilometer per uur. Dat is een schop onder je kont. En voor je het weet, rijd je twee-, drie- en vierhonderd kilometer per uur.'

Op de vraag of hij met zijn dragster ooit aan illegale straatraces heeft deelgenomen, antwoordt hij een tikje spottend. Dragsters worden met de truck naar het circuit gebracht en na de race meteen weer opgetakeld. Dragsters hebben geen koelingsstelsel; hun motor kun je niet lang laten draaien.

Prachtige vonken

In Aalst geven vijf prille twintigers tekst en uitleg bij hun raceavonturen in het legale circuit. ►

Straatracen in Vlaanderen

► Vier jongens en, jawel, één meisje. Tania heet ze. Ze racet, maar niet fanatiek: ze zit net zo graag naast haar vriend te filmen. Dat heeft ze vorig jaar ook op de luchtmachtbasis van Brustem gedaan. Haar vriend, Christophe, doet in zijn Seat Ibiza turbo 13 seconden en 46 hondersten over vierhonderd meter. Hij verliest zelden.

Bruno, de vriend van Christophe, zegt: 'Ik verlies *nooit*.'

De twee andere jongens schieten in de lach: 'En wij racen alleen tegen de tijd.'

'Racers,' zegt Tania, 'zijn allesbehalve macho's.'

De jongelui dragen petjes en piercings en piekhaar, maar ze zijn vooral vriendelijk en voorkomend. En zeer bekommerd om de reputatie van hun hobby. Voor de media is een hardrijder een Johnny die zich in het verkeerde gedraagt als een hond in een kegelspel. Maar *zij* willen niks liever dan legale races rijden, hoe meer hoe liever. Maar er is zo weinig gelegenheid. In Brustem, ja, in Lommel, Cincy, Marche-en-Famenne en Zolder, maar dan houdt het ook op. En op een racecircuit gaan rijden, is veel te duur. Het is hoog tijd dat ook in Oost- en West-Vlaanderen straatracen worden georganiseerd: 'Het is de beste manier om het illegaal racen te ontmoedigen.'

In de winter, als het te nat is om te racen, rest hen niks anders dan dvd's te bekijken van straatraces over de hele wereld, van Australië tot Guatemala. En na te denken over de vraag of het leven meer is dan een auto.

'Ik steek er niet meer zo veel geld in,' zegt Bruno. Maar als hij het lijstje overloopt van recente aanpassingen aan zijn auto, een VW Golf, is hij niet te houden: hij heeft grotere velgen gestoken, een grotere remmenkit ook, de ophanging verlaagd, kuipzetels geplaatst, een *shortshift* geïnstalleerd die sneller schakelt, de motor gechiptuned, de turbo vergroot, de achterzetels weggehaald - dat is toch maar ballast. En het brandblusapparaat ook. Bruno hervat zich snel: 'Nee, het brandblusapparaat niet.' En hij lacht.

Hoeveel zijn auto hem jaarlijks kost, weet hij niet zo gauw.

Danny Bellio haalt in zes seconden vierhonderd kilometer per uur met zijn dragster: 'Als ik in mijn kooi met 2500 PK zit, is er niks meer behalve die auto en ikzelf. De wereld bestaat niet meer.'

De premie die hij aan zijn verzekeringsmaatschappij betaalt weet hij wél uit het hoofd: 2.500 euro. En hij heeft nog nooit een ongeval gehad. 'De politiek van de maatschappij is: geen verzekering voor jongeren met een racewagen. Uiteindelijk kon het toch, op voorwaarde dat ik ook al mijn andere verzekeringen bij hen onderbracht. Dat heeft me een hoop geld gekost.'

'Ik betaal drieduizend euro per jaar,' zegt Christophe, 'voor een omniumverzekering.' Hij geeft, schat hij, jaarlijks tienduizend euro aan zijn auto uit.

En toch geen Johnny? Zijn vrienden schrikken heftig. Natuurlijk is Christophe geen Johnny. 'Een Johnny ben je als je *uitpakt* met je auto. Als je bij een verkeerslicht met je gaspedaal speelt. Als je door een dorpskern

scheurt met loeiharde *boenke-boenke*-muziek. Als je rode lichten negeert.'

De kans bestaat dat Mesut Yilmaz een Johnny was. Hij verongelukte eind januari toen hij met drie vrienden over de Gentse binnenring scheurde en zijn Mercedes cabrio van de baan ging.

'Zijn ouders hadden die wagen voor hem gekocht,' zegt een vriend van Mesut. 'Hij had beloofd er rustig mee te rijden.'

Het gebeurt wel vaker dat ze racen, zegt de vriend, in de stad en daarbuiten, op de E17 en de E40 - richting kust. 'Overdag, maar vooral 's nachts, naargelang het ons invalt: we maken geen afspraken.'

De vriend doet het nog altijd, 'één à twee keer per maand'.

VRIEND « Hopelijk doet Humo

straatracen nu niet af als een tijdverdrijf van allochtonen. Een deel van de pers stelt het wel zo voor. Het ongeval van Mesmut kwam hen goed uit, hè. Het was een mooie aanleiding om ons met de vinger te wijzen. Maar neem het van mij aan: ook autochtonen doen aan straatracen.»

Een volbloed-Belg is het daar roerend mee eens. Hij schroeft op een zonnige zondagmiddag wel eens het nummerbord van zijn motor om te gaan racen op de A12, in de buurt van Wolvenstem, waar de expressweg zich verstrengelt met de Brusselse ring. Daar, zegt hij, op dat klaverblad, heb je een prachtig ovaal - racers nemen het er tegen elkaar op met *kniepads* waarin steentjes zitten. 'Als je in de bocht gaat liggen, en je scheert met je knie langs de grond, geeft dat vonken. De toeschouwers vinden het prachtig.'

MOTORRIJDER 1 « Het gaat soms om grof geld, duizend euro of zo, maar daar doe ik niet aan mee. Als de inzet te hoog is, wordt het link. Dan zijn mensen tot alles in staat: een duw, een kwak - voor je het weet, lig je in het ziekenhuis.»

De pakkans is gering voor motorrijders, zegt hij. Zelfs de beste machines van de bereden politie zijn te zwaar om met enige kans op succes een goed afgestelde snelheidsmotor te ahtervolgen. Maar enkele maanden geleden hadden ze toch twee vrienden van hem bij de kladden. Ze stonden hen op te wachten bij een afrit. Resultaat: zes maanden rijverbod en tweeduizend euro boete. 'Dát is het mij niet waard.'

Beter dan drugs

Meer dan honderd kilometer verderop, in het hart van Limburg, vertelt een andere motorrijder, met twintig jaar meer ervaring, bloedstollende verhalen. Motorrijder 2 begon met racen toen de ring rond Hasselt net was aangelegd - zo'n kleine twintig jaar geleden. Meestal reden ze rond een uur of drie 's nachts, in shifts van twee, op twee geprepareerde motoren waar wel tweehonderd vijftig kilometer per uur uit te halen was. Maar op een dag hadden ze besloten

het om vier uur 's middags te wagen. Het consigne was: 'zo plat mogelijk op de motor, en dan zo hard mogelijk'. De verkeerslichten zouden ze negeren. 'De adrenaline die op zo'n moment vrijkomt, is nergens mee te vergelijken,' zegt hij. 'Dat is veel beter dan drugs.'

MOTORRIJDER 2 « Mijn kameraad is door het rode licht gereden en onder een vrachtwagen terechtgekomen: er was niks meer heel - ook zijn motor niet.»

Het was afgelopen met racen rond de ring van Hasselt. Hij besloot met een dragstermotor in Duitsland te gaan rijden: op het circuit van Hockenheim en de Nurburgring verzamelde heel motorgek West-Europa. Eerst reed hij met een motorblok van Chevrolet, maar dat was snel afgelopen: het kostte hem te veel geld. 'Elke rit - over twee kilometer - verloor ik tienduizend frank.'

MOTORRIJDER 2 « Ik schakelde over op Kawasaki-Nina motorblokken, waar je driehonderd zeventig kilometer per uur mee haalt. Maar ik verloor nog altijd van de Duitsers, die turbinemotoren van Engelse helicopters hadden gemonteerd - niét bij te houden. En dat geluid! Het gezoem van een F-16 die opstijgt: een steekvlam en die gasten waren weg. Enfin, ik werd daar belachelijk gemaakt. Ik was een *prutserke*.

« Ik heb in die periode vreselijke dingen gezien. Beginnelingen met te veel geld die te zware motoren lieten maken en daarop *wegwaaiden*. Morsdood. Jongens die lelijk vielen en voor de rest van hun leven verlamd of gehandicapt waren. Het hoorde er allemaal bij. Als je zo hard rijdt, kun je niet remmen; je stookt je remblokken op als je ze gebruikt. Je zet je leven op het spel. Je gaat ervan uit: 'Ik ben sneller dan de dood.' Gelukkig ben ik op tijd gestopt.»

Zijn vriend racet nog altijd, op Duitse autostrada's. Voor 'honderdduizenden franken' of voor de papieren van een motor.

MOTORRIJDER 2 « De meesten rijden met een R1-motor, de snelste standaardmotor, die ook bij Grand Prix-races gangbaar is. Maar zij tunen die motoren nog; ze boren er gaten in, installeren

lachgas en gebruiken een mengsel van kerosine en benzine.»

Hij zet een kaki helm op tafel, model: Duitse pispot uit de Tweede Wereldoorlog. Dat zetten ze allemaal op hun hoofd, zegt hij, zo'n flutding van polyester dat niet eens de val van een wielrenner breekt. Ze binden ook nog eens een doek voor hun mond. Dan zijn ze aan het racen.

MOTORRIJDER 2 « Het komt erop aan, zegt mijn vriend, de anderen in de remmen te laten gaan. Ze intimideren elkaar tegen vierhonderd kilometer per uur. Waanzin is het. Mijn vriend is al een keer zwaar gevallen - hij is gehandicapt voor het leven - maar hij blijft racen. Zelfs zijn vriendin weet niet dat het zijn voornaamste bron van inkomsten is.

« Ik heb nu een Honda Shadow gekocht, om te touren. Het racen is voorgoed voorbij, het rijden niet. Motorrijders zijn een ras apart. Eén grote familie. Als je elkaar kruist, groet je. Als je pech hebt, help je. Dat is het fijnste: zoveel respect krijg je nergens.»

Terug thuis bekijk ik een video. 'The Fast and the Furious', de film die álle tuners gezien hebben, en waarop ze in de loop van de gesprekken allemaal gealludeerd hebben (*intussen is er ook al een vervolg, '2Fast and 2Furious', red.*): een strak gemonteerde hommage aan de *gangsta's* van de asfaltjungle, met hun waanzinnig uitgebouwde wagens en schaarsgeklede *babes* en *bitches*. Eén langerekte reclamespot voor het orgasme van het lachgas.

In de ultieme straatrace snellen Vin Diesel, de held van het verhaal, en een undercoveragent naar een overweg. Er komt een trein aangedenderd. Maar de een zal niet wijken voor de ander, om de dooie dood niet. Net voor het aanstormende gevaarte springen ze door de neergelaten slagbomen naar de overkant - ze ontsnappen als bij wonder.

Maar: het gevaar heeft hen voor altijd met elkaar verbonden. De agent laat Diesel vertrekken.

De setting lijkt in niks op de Oppemweg in Wolvenstem.

Jan Antonissen

(Foto's Marco Mertens)